

Utgrävning av en ikonruin

Kristaller, fossil, petrifierade statskick.

Död materia som en gång givits skenbart liv, som i någon grad tillåtits självstyre. En förlorad civilisation, vars lämningar hundarna kanske finner nöje att rota i. Konstverket, ovillkorligen en ruin. Tecknet för en tillfälligt hindrad förruttnelseprocess.

Tidens tand, en kniv i min hand.

Vända tingens ordning ut och in: avsikten, tecknets innehåll, blir till ett undersökande av formen. Den fåfänga tanken om upphävandet av motsatser. Om enhet.

Vrångbild av guds anlete.

Ugröpningar, negativa former, negativa innehåll. Hur många facetter har verkligheten? Diamantens återspelningar, betraktade inifrån. Tonfallet när Ceasar yttrade sina sista ord.

Hur många gånger har jag nedstigit i, rentav försökt korsa, den flod som kommit i Herakleitos ägo?

– Floden som renar mig från jag.

Dialektik. Apokryfer. Abstrakta substantiv. Leka med ord, med makter som övergår det egna, klena förståndet.

Målandet en undersökning, ett rituellt utforskande av (natur)materialens (gudomliga; övermänskliga) natur.

Alkemi. Egenskapsmonism.

Att ge målaren god kritik innebär på sin höjd ett erkännande av hans undersökningsområde. Verket har lite med verkställaren att göra.

Den i fördomen framhållna, skenbara godtyckligheten, och den faktiska dito.

Ikoner rustade för heliga strider, bepansrade: krigsmålade.
Kadavren plundrade in på benen.

© Martin Frid 2013